

ВОНИ СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

Віктор СЕНДЗЮК з колгоспу імені Кірова Бобринецького району комбайном «Колос» намолотив 8079 центнерів зерна.

Анатолій ДЖЕНКО з радгоспу «Інгульський» Устинівського району («Колос») — 6251.

Анатолій ЮХИМЕНКО з колгоспу імені Кутузова Новоукраїнського району («Колос») — 6068.

Ілля СЕМЕРИК з колгоспу «Октябрь» Знам'янського району («Колос») — 5907.

Аркадій МОВЧАНСЬКИЙ з колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району («Нива») — 5640.

Володимир БЕЗПАЛКО з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району («Нива») — 5632.

Микола БОЙКО з колгоспу імені Калініна Бобринецького району («Нива») — 5360.

Андрій ВОЙТОВИЧ з радгоспу «Червоний землероб» Бобринецького району («Колос») — 5324.

Микола БОРОДАВКА з колгоспу імені Калініна Олександрійського району («Колос») — 5281.

Олександр СЕМЕНОВ з радгоспу «Більшовик» Новоукраїнського району («Колос») — 5002.

ГОСПОДАРСТВА КІРОВОГРАДЩИНІ ВІДПРАВИЛИ ДЕРЖАВІ 483 470 ТОНН ХЛІБА, В ТОМУ ЧИСЛІ 3 СЕРПНЯ — 25 909 ТОНН.

Не знижують темпів трудівники полів Новоукраїнського району. Продавши на 4 серпня 47 864 тонни зерна, вони зробили найбільший внесок у хлібозаготівлі.

У КОЛГОСПАХ І РАДГОСПАХ РАЙОНУ НА ЖИТНЯХ ПРАЦЮЄ 37 КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИХ ЗБИРАЛЬНИХ ЕКІПАЖІВ, 150 — ТРАНСПОРТНИХ. П'ЯТСОТ П'ЯТДЕСЯТ ЮНАКІВ І ДІВЧАТ ЗАПНЯТІ НА ТОКАХ.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

КОЛОС

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVII
№ 93 [2197].

ЧЕТВЕР, 5 серпня 1976 року

Ціна 2 коп.

Колективам бригад водіїв Північно-Кавказького територіального транспортного управління Міністерства автотранспорту РРФСР, очолюваним тт. Ярошенком І. Т. і Носачовим В. Н.

Дорогі товариші! З великим задоволенням прочитав ваш лист, в якому ви повідомляєте про досягнуті результати на перевезеннях зерна. Патріотичний рух за найвищу продуктивність праці, краще використання техніки, розпочатий знатними механізаторами сільського господарства країни, набуває великого поширення.

Всім відомо, що важливо не тільки виростити врожай, а й швидко, без втрат зібрати його і доставити зерно на токи і заготівельні пункти. Тому ваші трудові досягнення на перевезеннях зерна нового врожаю заслуговують високої оцінки.

Перевиконання норм виробітку на один автомобіль у 3,6 раза і на кожного водія — в 1,8 раза стало можливим в результаті впровадження прогресивної технології на основі бригадного підраду, цілодобової роботи автомобілів за погодинними графіками і широкого використання прицепів, самовіддачі праці водіїв ваших бригад. Їх професійної майстерності, турботи про відмінний технічний стан автомобілів.

Не сумніваюсь, що ваш приклад високопродуктивного використання техніки підтримають усі працівники автомобільного транспорту країни. Якнайбільше поширення вашо-

го досвіду дасть можливість значно підвищити продуктивність автомобілів, що працюють на перевезеннях урожаю, сприятиме успішному виконанню перевиконанню високим соціалістичним зобов'язань, які беруться тепер у республіках, краях і областях, наслідуючи поклику кубанських хліборобів.

Поздоровляю вас, дорогі товариші, з високими результатами в роботі, бажаю успіхів у праці, особистого щастя, нових досягнень у соціалістичному змаганні за здійснення поставлених ХХV з'їздом КПРС завдань по дальшому розвитку економіки нашої Батьківщини.

Л. БРЕЖНЕВ.

ДОЗВІЛЛЯ: ВЕСЕЛО І СЕРІОЗНО

Напередодні пленуму обкому ЛКСМУ України про організацію дозвілля комсомольців і молоді шахтарського міста нашого краю і Олександрійського району.

Орієнтиром комсомольської дії стала глибока думка ХХV з'їзду КПРС про необхідність поєднання ідейно-політичного, трудового й морального виховання нашої молоді. Формування комуністичного світогляду кожного радянського юнака чи дівчини потребує комплексного підходу до виконання цієї вимоги сьогодення.

Ось на чому слід наголосити: організацію відпочинку трудящих, і особливо молоді, ніяк не можна розглядати як добре (чи погано) поставлену реалізацію розважальних програм. Саме життя переконує, що дозвілля потребує лий не меншої уваги, аніж діяльність людей. Треба, щоб дозвілля сьогодні стало невід'ємною складовою гармонійного розвитку молоді людщини.

ПІСНЯ І ТРУД ПОРУЧ ІДУТЬ! — ЦЕЙ ДЕВІЗ ЗАКЛИКАЄ КОМСОМОЛЬЦІВ, УСІХ ЮНАКІВ І ДІВЧАТ КІРОВОГРАДЩИНІ СЕРІОЗНО, ВДУМЛИВО І ПРИНЦИПОВО ПОВЕСТИ РОЗМОВУ ПРО ВАЖЛИВУ ДІЛЯНКУ КОМУНІСТИЧНОГО ВИХОВАННЯ НАШОЇ МОЛОДІ — ПРО ДОЗВІЛЛЯ.

(Продовження розмови — на 3-й стор.)

Після закінчення культурно-освітнього технікуму він організував у рідному селі хор. На районному фестивалі самодіяльного мистецтва — найвищої оцінки. А коли побачив у Кіровограді кращі колективи області, зрозумів, що йому не вистачає досвіду і вміння. Тоді комсомолец Іван Тетевя вступив на заочний відділ факультету музично-педагогічного виховання педінституту. Бо: «Щоб відкрити красу іншим, треба самому пізнати її сповна».

Після екзаменаційної сесії він заходить до редакції і показує свою нову пісню «Твоє життя», яку написав разом з місцевим поетом Юрієм Ростимешиним:

— Люди слухали в полі.

Залишив нотний аркуш, сам же поспівав на вокзалі: — Пора відпусток, а у нас якраз жнива.

«У нас» — це у культурно-освітньому Будинку культури «Ювілейний» Ульяновського цукрозаводу.

Вони їхали в степ. Співаки, танцюристи, декламатори, агітатори і лектори.

Згуртувати колектив художньої агітбригади було нелегко: та ж проблема — більшість активістів Будинку культури йде у відпустку. Але Тетевя знайшов орієнтир. На молодіжному вечорі зібрав студентів, які приїхали додому на канікули. Покликав і відпускників.

— Є пропозиція. Два-три рази на тиждень ідемо в поле. Недалеко й Буг. Отже, засмагнути є де. А перед купанням — концерти жінцям. Самі відпочинемо й інших утишимо.

— А ввечері?

— Ввечері допомагати-мемо створювати в селах гуртки художньої самодіяльності. Іншим разом у себе знайдемо справу. Вони згодились. Робітники Петро Мудрак та Омелян Свердловський були першими.

— А що, ми, наприклад, проти відпочинку на самоті.

Такий варіант сподобався й студентам М. Гаврилюку, О. Кривенку, О. Гаврилюку.

І знову зустріч з Іваном Тетевею, художнім керівником «Ювілейного».

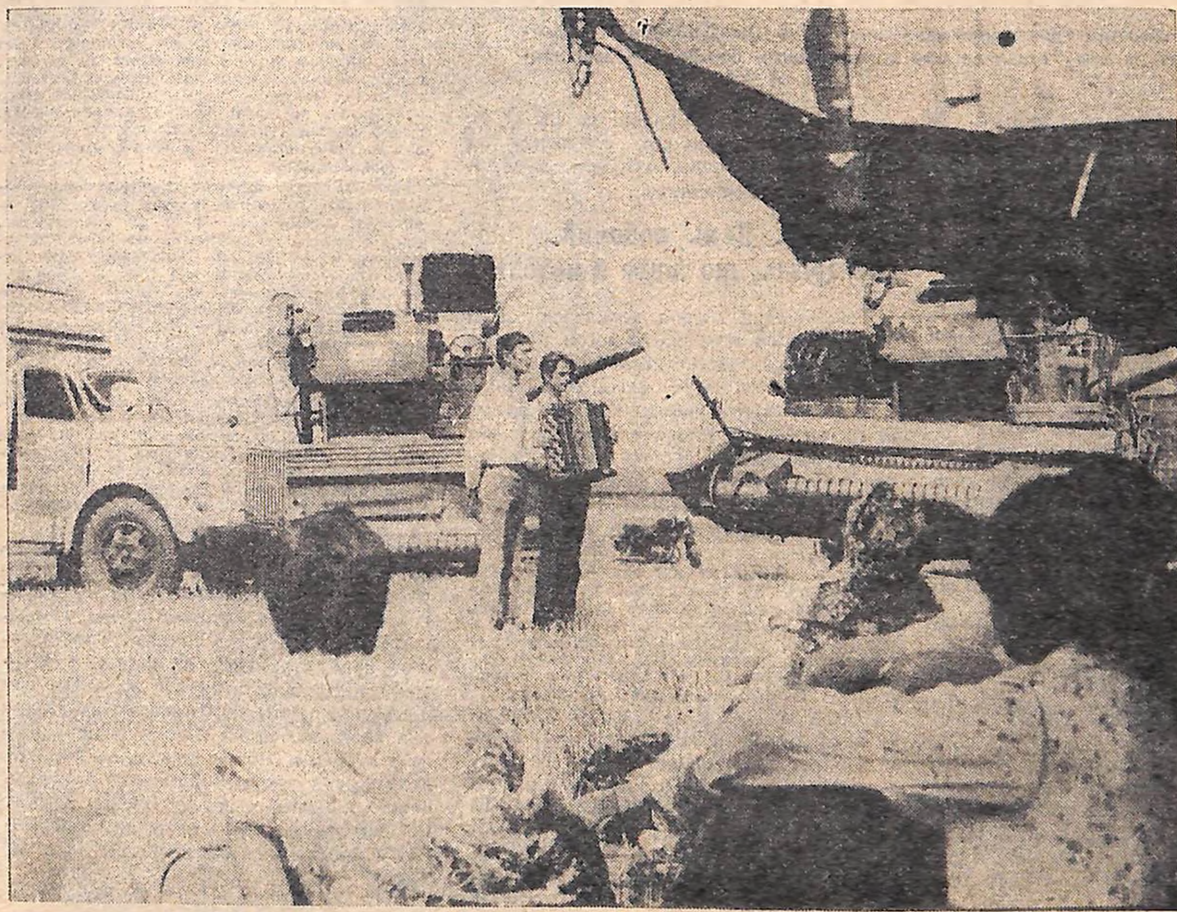
— Новин особливих немає. Кожного недільного

ВІДПУСКНИКИ — ПРОТИ САМОТНОСТІ

дня — тематичні молодіжні вечори за інтересами. «Голих» танців не практикуємо. Якщо вже буде кадрили, то є розмова і про російську народну музику. Перед конкурсними виступами танцюристів — зустріч молодих робітників цукрозаводу з наставниками.

Згадує про поїздки в степ. Одинадцять раз виступала вже художня агітбригада перед жінцями. В колгоспі імені Фрунзе, скажімо, найкращу пісню дарували комбайнерові Олексію Гасіці, котрий завоював вимпел за найвищі намоти зерна. У відділках цукрокомбінату після концертів біля збиральних агрегатів — вечірні зустрічі «Від усієї душі». Тут ушановували передовиків жнив. Тут лунала мелодія нової пісні самодіяльного композитора Івана Тетевя.

М. ВІНЦЕВИЙ.

На фото: члени художньої агітбригади Будинку культури «Ювілейний» виступають перед хліборобами.

ЕКЗАМЕНУЄ ЖНИВНЕ ПОЛЕ

ЗВІЛЬНЕНИЙ у запас Григорій Піщанський у травні прибув у рідне село з такою ласкавою назвою — Липовеньке. Родичів, знайомих, друзів — усіх провідав, про все переговорили, а на останку, як завжди: «Які ж плани, Гришо?».

Звісно, які у Григорія плани: йшов полями колгоспними — бачив зелені сходи, знайомився зі справами господарства — скрізь у колгоспі імені Леніна потрібні робочі руки. А він же тракторист. Тож коли у старшого брата, комбайнера, появилася «Нива», пропозицію бригадира жнитувати разом з Петром, «по-сімейному» сприйняв із задоволенням.

І ось комсомольсько-молодіжний екіпаж братів Піщанських ударно жнине. Початок добрий. Прізвисько комбайнерів — з'явилася в кількох помешках «Молодого комунара» — серед імен тих, хто успішно бореться за звання кращого молодого жнивара області. А потім хлопці, здавалося, «стигали» хід, і серед десятків кращих їхній екіпаж уже не значився. Та й у Голованівському районі з вищими показниками виїшов уперед комсомольсько-молодіжний екіпаж Федора Клейстера з колгоспу імені Енгельса. Його намолот — 1118 центнерів і хоча відстає Піщанські не набагато — всього на кілька центнерів.

На приз обкому ЛКСМУ і газети «Молодий комунар» «Золотий колос»

ЩО Б, ЗДАВАЛОСЯ, НАСТРІЙ

○ ДВА ВРАЖЕННЯ ОДНОГО ДНЯ
○ ПЕРЕДОВИКАМИ НЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ
○ ШУКАЙ СВОЮ ЗІРКУ

перів, настрої у них уже не той, — оптимізм пропав. «Зобов'язання, яке ми взяли, — намолотити 5148 центнерів, — виконаємо і перевиконаємо, але серед перших у районі, мабуть, не будемо»... — приблизно такою була відповідь молодих комбайнерів.

Висловлюючись спортивною термінологією, удачливості не завжди була на боці братів.

Менший — Григорій Піщанський — весь у старшого: такий же працьовитий. Є такі люди — захоплюють інших своєю

роботою, — так вона у них складається легко, невимушено, а звідси — красиво. Хлопці саме такі, вийшли в поле, то їм би без зупинки від горизонту до горизонту вести свою «Ниву». Комбайн слухняний, безвідмовний, і руки роботи прагнуть, так от «сюрпризи»: зага-

нують комсомольсько-молодіжний на найгірші землі, «кляптики», де «Нива» на всю широчінь і розвернутись ніде, де поле (колишній будівельний майданчик) так щедро зкриті будівельними залишками, що комбайн на ходу «ковтає» їх разом з валками скошеного ячме-

ню. Ось і стопориться робота, ось і виходить, що «нічого не виходить». А послати комсомольців на кращі ділянки колгоспне керівництво якось не наважується, чи що...

Та й слід сказати, що не на висоті в колгоспі імені Леніна турбота про тих, хто з ранку до ночі в полі. Хіба що обід підвезуть. Секретаря комсомольської організації Володимира Хомека хлопці взагалі в степу не бачили. (А це ж єдиний у господарстві комсомольсько-молодіжний екіпаж! Йому ж підтримка потрібна!). Інформація про те, які успіхи у суцільні, та про свої власні рекорди теж не надходить.

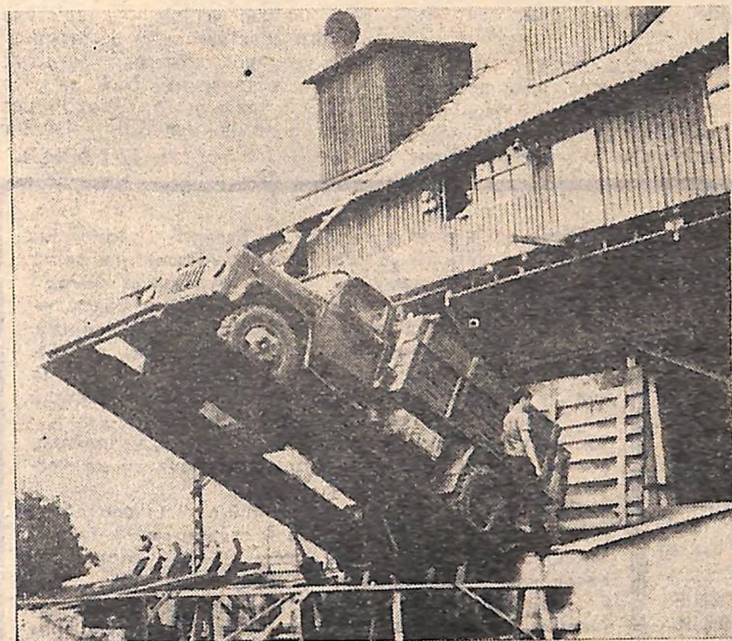
Ми часто кажемо, що під час жнив уся увага, вся робота — організаційська, пропагандистська — повинна бути присвячена їм, жнивцям. Не відчувши цієї уваги, молоді комбайнери і втратили оптимістичний настрій. А від настрою, ой як багато залежить!

На фото: **ЛІДЕР СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ СЕРЕД ОДИНАДЦЯТИ КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИХ ЕКІПАЖІВ РАЙОНУ КОМБАЙНЕР ФЕДІР КЛЕЙСТЕР.**

○ **ГРИГОРІЙ ПІЩАНСЬКИЙ** ПО-БРАТРСЬКОМУ ОБНИМАЄ СВОГО ПІДСТАВНИКА: СТАРШИЙ БРАТ ДІЯ ЧОГО АВТОРИТЕТ.

○ **НА ТОКУ ДРУГОГО ВІДІЛКА КОЛГОСПУ ІМЕНІ ЕНГЕЛЬСА** ВІД ЗЕРНО ПЕРШОГО ВРОЖАЮ ДЕСЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ.

М. СЕМЕНЮК, В. КОВПАК, спежкори «Молодого комунара». Голованівський район.

1. День невдачі. «Прощай, мріє!»

Батько гнівався. Петько щедаві мхурнів. Мати співчутливо погляділа в їхній бік. І навіть малий Валерка, завжди такий непосидючий і невмовкаючий, притих, відчувачи, що сталася якась прикрийсть. А дорослі вели розмову далі.

— Значить, не взяли? — Не взяли. Техніка безпеки, мовляв, не дозволяє саджати на комбайн шістнадцятирічних.

— Скільки пишуть кругом: батько і син-школяр працюють на одному агрегаті. І коли ваше фото вмістили в районній газеті, ніхто ж не заперечував.

— Атож. По всіх усядах тільки й чути: «Прищиплюють молодим любов до праці», «Виховуйте на традиції!» А кинься до діла — не можна, не дозволяють, бачте, правила! А чого, власне, не дозволяють, від чого уберігають? Я в свої сімнадцять уже на тракторі сидів, сам працював. І ти ще в п'ятнадцять заробляла собі на шматок хліба...

— Ну, Миколо, то зовсім інший час був, новосілий. А тепер у дітей інші умови.

— Бережуть, бережуть... — понуро ки-

нув батько. І знову спалахнув: — Та Петько, якщо на те пішло, вже сьогодні поведе комбайн не зтірні від дитячованого механізатора. І на нього я можу поклястися більше, аніж на деяких дорослих «новобранців» жнів. До того ж бачу: техніка — його стихія, любить він її. А за цей місяць я багато чого навчив би хлопця. Ет, що там говорити...

Валерка знову глинув на Петьку. Той переконливо співчутив погляд і відвернувся. Так, про що говорили — прикрийсть! Скільки мріяв — а все розвіялося, немов міраж.

Та хіба лише мрія? Весною, влітку, як тільки випадала нічна хвиля, мчав до тата в трактор, де той готував до жнив свій «Колос». За два місяці перебрали агрегат до гайочки, підтягнули кожну гвинтик (у старшого Полубка закон — «На жнивях на машину слід надіятись, як на себе»). Навіть у школі, помітивши захоплення Петра, дозволили перевести частину практики в тракторну бригаду. І ось маеш...

Ну що ж, доведеться чекати наступного літа. Коли закінчить десятирічку, прийде у бригаду, тоді ніхто не зможе перешкодити сісти на охрімий агрегат.

2. День надії. «Хліб—завжди хліб»

— А може, на тік подася? До Завальюка, в другу бригаду. Там уже наші Санко Ліхочерст, Василь Макаренко, Валентин Дамаскин. Чув, і Славо Раків збирається туди ж. Приходь, буде нас п'ятеро — ціла бригада з дев'ятого класу.

— На роботу я обов'язково піду, тільки чи не знаю, куди...

— А ти підходь уранці на наряд до агротехніки Ращупкіної, попросись на тік — і, даю слово, потрапиш туди. А жинва — всюди жинва...

3. День робочий. «Мудрість, що живе в мозолях»

Тонкий серп місяця показався з-за хмар, немов приглядаючи за отарами бірок на космічному пасовищі, і в його блідому мерехтливому світлі проступило з темряви село. Глибока тиша, ні звуку, ні світла — все довкола відпочиває від спеки, від роботи. Тільки садки, скроплені першими росами, пахнуть свіжо й дужо, аж чути, як пульсує в кожній травинці, кожному листочку могутня сила землі.

Кладка, підйом на нагорі — ось уже в хаті. Шкапо, чи тато вдома? В «інформаторі», котрий висів на току сьогодні, бачив, що він на першому місці. Микола Григорович Полубок — флагамен стенової «ескадри» з дванадцяти жнивних екіпажів колгоспу імені Енгельса, не пропавши марно їхні зусилля.

Злегка прочинив хвіртку. Йї прохолода приємно торкнулася шершавої долоні. Не без задоволення глянув на руку — міцна, загоріла, з алмазно-твердим пунктиром кружалець під пальцями. То — результат негласних рекордів на току: п'ять-шість хвилин — і двоє школярів устигають розвантажити автомашину хліба. А на жинвах цінується навіть кожна секунда. Про це постійно говорять і політінформатори, і бібліотекар,

ОДЕРЖУЮЧИ напередодні жнив новий комбайн «Нива», Микола згадав, як уперше з хвилюванням сім за важкої трактора, як перша борозна пролягла за плугом. Батько спостерігав тоді за автряними рухами сина, усміхнувся в думці: «Бачу, не підведе роду нашого. Молодець! Буде хліборобом!».

Минуло кілька літ. Разом з батьком Микола орав, сіяв, обробляв посіви, збирав хліб. Потім Ткаченко-старший отримав новий трактор, передав синові свій, передав без вагання, бо вірив. І Микола виправдав ту довіру. Цього року на сім'ї ранніх зернових його посівний комсомольсько-молодіжний екіпаж зайняв перше місце в районі серед молодіжних екіпажів.

ПРИЙМАЙ ВІТАННЯ, ЕКІПАЖ!

Настав час збирати перший урожай нової п'ятирічки. В другій тракторній бригаді сформували три комсомольсько-молодіжних екіпажі, в тому числі й екіпаж Миколи Ткаченка. Удвох з Олександром Максименком, своїм помічником, старанно підготувалися до жнивної пори.

На перші прокоси їх провели секретар комітету комсомолу Л. Корнева, секретар комсомольської організації відділка В. Горпенко. Від такої уваги на душі стало спокійніше.

П'ятий день жнивництва був особливо напруженим. Олександр під'їхав до кінця поля, повернувшись до наступної загінки і незабаром подав сигнал: «Бункер повний!». Не встиг озирнутися, як грузовик Михайла Кокана став під зерновантажував.

А в цей час на току і в тракторній бригаді появилася «блискавка»: «За суботній день комсомольсько-молодіжний екіпаж Миколи Ткаченка скоїв 29 гектарів ячменю, намолотив 722 центнери зерна, тобто виконав денну норму на 290 процентів. Партийний і комсомольський комітети колгоспу щиро вітають молодих жнивців з трудовою перемогою».

— Сходь, Миколо, з комбайна, будемо на бункері третю зірочку малявати. Маеш три тисячі центнерів, — каже Людмила Корнева. — Від імені всіх комсомольців вітаю тебе та Олександра. Тільки ж дивіться, хлопці, а то он недалеко Адам Приймак косять, наддожде...

Липневий день згасав. Повечеряючи, Олександр змінив Миколу, щоб дати відпочинок комбайнерові. Михайло Кокан, щойно приїхавши з току, повідомив, що на їхньому рахунку є вже 510 центнерів.

М. ФЕДОРОВ, наш позаштатний кореспондент. Долинський район.

МУДРІСТЬ, ЩО ЖИВЕ В МОЗОЛЯХ

Три сторінки з літнього щоденника про напружені дні в селі Добрянці, «втрачений» комбайн, північ на току і взагалі про жинва, якими бачили їх у шістнадцять

та і в газетах, які вона приносила щодня, — той же настрій. Після листа Леоніда Ілліча Брежнєва кубанським хліборобам — по всій країні широкій розмах соціалістичного змагання жнивців.

Добре все-таки, що щоповсяк працювати в щоденній боротьбі з природою, з її непередбачуваністю, з її діями 250 своїх жителів. Погода далеко не сприятлива для жнив. Кожна зернина дорога, і щоб виконати високі соціалістичні зобов'язання, треба працювати з подвоєною енергією та бережливостю.

Настрій щодня хороший. А сьогодні він особливо підвищений після виступу колгоспної худобної агітбригади. І раніше доводилося чути й бачити, як снівають, танцюють, декламують, грають Олександр Шевченко, Катря Ніжний, Олександр Козаків і їхні друзі-комсомольці. Але одна річ, коли агітбригада проходила серед надокучливої бутадорії сільськогосподарського клубу, і зовсім інша — тут, у перекресті будівлі сільського дитячого садка, з голубим скляним небом, могутніми розсипаними сонця, димними образами хлібних буртів.

Цікаво, як почуватиметься зараз тато? Мабуть, пам'ятає за день. Землі ж бо в їхньому колгоспі — не подарунок: косирі на косогорі, тим-то комбайнери за штурвалом ні хвилини не спочивають, навіть, знову мама, поспішаючи ввечері, теж дивитиметься на нього, коли він трохи стомлено, але вже по-дорослому поважно сідає за стіл...

А в іншій кімнаті усміхатиметься крізь сон Валерка. Пому все хочеться махнути рукою вслід червоному комбайну з вінцелом, що плыве жнивним полем. На машині за штурвалом сидить Петько — серйозний, статечний. А поруч тато — теж зосереджений, та все ж, видно, задоволений своїм помічником. Валерку так хочеться, щоб і його побачили, взяли з собою, адже він теж, коли виросте, неодмінно стане комбайнером. Але руку важко підняти, якась утма не пускає її, і він тільки проводжає червоний агрегат поглядом у солодку голубу дальчину.

Літо... Жинва... с. Добрянки. Вільшанський район.

О. ЖУРБА.

А як відпочиваєте ви?

Короткий солдатський перепочинок. Попереду ще не один день війни. Тремтять язички малого багаття. Чаклує над кашею куховар, стиха перебирає клавирі гармоніст. Нараз усі схоплюються — листоноша прийшов. Тісним півколом оточують його. Щасливі відходять, кваплязо розриваючи трикутники листів. Навіть мелодія стихає — музикантові прийшла вимріяна вістка з дому. Лише один солдат не радіє приходу ві листоноші. Ні від кого чекати листа — сім'ю винищили фашисти... До нього підходить товариш, мовчки кладе руку на плече. Слів не треба...

У глибині залу сидить літня жінка. На очах у неї сльози. Вона зараз не тут, у залі швейної фабрики, на черговому вечорі, який проводить клуб «Подружка», а в далекому сорок третьому, на передовій. І їй теж сьогодні немає листа...

Коли ведучі надали слово учасниці війни М. О. Тимошенко, вона схвилювано сказала: «Спасибі, дівчатка, я немов юність свою побачила...».

Вечір «У лісі прифронтові» — один з тих, які влаштовують члени «Подружки». Клуб, створений 1973 року при нашому гуртожитку, став добрим другом і порадиником дівчат-швачок. Розуміє використання дозвілля — дівчат клубу, і наші активісти Тетяна Шапошникова, Надія Бурлака, Валентина Кліппер, Надія Миргородська, Михайло Кожемякін, Тетяна Мильченко (всіх перелічити — значить назвати майже третину жителів гуртожитку) віддаються цій справі з усією серйозністю.

Все готуємо самі. Пишемо сценарії (хоч доводиться гортати гори літератури), шиемо костюми (це легше — бо ж швачки!), готуємо декорації (шкода, що хлопців немає, тут і чоловічої руки треба).

Тематичні — такі, як «Друж-

ба, кохання, сім'я і шлюб», — або ж літературно-музичні, присвячені творчості Костянтина Симонова, Сергія Есеніна, вечори не могли не зацікавити більшість молоді, що проживає в гуртожитку. Любителів музики «Подружка» запрошувала на літературно-музичні композиції, присвячені річницям з дня народження М. Ісаковського, Д. Дунаєвського та інших. Диспути, лекції, зустрічі, екскурсії, літературні огляди, конференції — змістовних починань клубу не лічити.

Часто буваю в інших гуртожитках. Традиційна

НЕ ОБКРАДЬ СЕБЕ

форма відпочинку (це я вже помітила) — вечори за планом: лекція, бесіда, зрідка читацька конференція чи диспут, якщо можна назвати так цю марну трату часу, бо ж готують перелічені заходи без душі, без бажання, і наприкінці танці, котрі як правило, — основне. Зрозумійте мене правильно, я зовсім не проти танців. Назваки. Але підмінювати ними всю культурно-массову роботу, вибачте, це — самообкрадання.

Ви спитаєте наших дівчат, що вони найбільше люблять. Почуйте: «Готувати (чуте: готувати) і проводити вечори».

А як ми святкуємо дні народження, урочисті проводи дівчат, котрі виходять заміж? Про це не розкажеш, це треба побачити, і тоді зрозуміти, що скарги деяких активістів на пасивність сучасної молоді щодо організації свого дозвілля, м'яко кажучи, безпідставні. Необхідно дивитися на свої заходи не очима організатора, а очима рядового комсомольця. Як цей відпочинок організовано? Чим він цікавий?

Відпочинок — це не просто заповнення «вакууму» вільного часу, а, перш за все, результат цілеспрямованих зусиль, щоб збагатити молоді новими знаннями, поповнити її фізичні й духовні сили. І клуб «Подружка» відчутно допомагає в цьому комітетові комсомолу.

Н. ХОРОШЕНКО, секретар комітету комсомолу Кіровоградської швейної фабрики.

День народження — подія приємна. Валентину ГОНЧАРОВУ вітає голова ради гуртожитку Тетяна ШАПОШНИКОВА.

ВИХОВАТЕЛЬКА Валентина Кліппер і лікар Катерина Іванівна Здебська даремно чекали бажаних піти на лекцію. У всіх вільних на той час від роботи жильців гуртожитку автотранспортного підприємства 10021 раптом знайшлися невідкладні справи. В ленінську кімнату не заглянув жоден.

Нікому потанцювати у вихідний вечір. Небагато бажаних виявилось переглянути спектакль, хоча квитки придбали за рахунок підприємства і заздалегідь.

Та нова вихователька не здається. Ось-ось у кожній кімнаті появиться динамік, запрацює радіоузел гуртожитку. Іде розмова про організацію гуртка крою та шиття, поповнення спортивних секцій, плануються нові екскурсії, культпоходи, тематичні вечори. Плани чудові, та жаль, що за ними — ентузіазм лише двох, виховательки і коменданта. А що ж рада гуртожитку? Вона вважає за норму, що «Стенд санітарного стану», стінняку (поки що тимчасово) оформляє Валентина Кліппер. Без ініціативи виховательки «активісти» ради, здалось мені, кроку ступити бояться (напрошується — «не можуть», але ж це не так! Можуть, але не хочуть!).

Обов'язків між членами ради остаточно ще не розподілено. Знову чекають комсомольці, коли вихователька це зробить?

А що комітет комсомолу? Розмовляю з Валентиною Волошук, однією з мешканців гуртожитку.

„БОЇМОСЯ АКТИВІЗУВАТИСЬ...“

АБО ЯК У ГУРТОЖИТКУ НАДІЮТЬСЯ ТІЛЬКИ НА ОДНУ ВИХОВАТЕЛЬКУ

— Микола Мануха, секретар комітету комсомолу, буває в гуртожитку. Коли останнього разу бачила? Взяв, організував якісь спортивні змагання. Інших членів комітету не зустрічала.

Вже півтора місяця намагається пробити стіну пасивності нова вихователька, а члени комітету навіть не поцікавляться, як справи в гуртожитку.

Звичайно, в роботі автотранспортного підприємства є своя специфіка. Не у кожного в один день вихідний, не так легко зібрати більш-менш численний контингент жильців. А коли ще й не намагається цього робити, то ентузіазму однієї людини, хоч і енергійної, обдарованої, надовго не вистачить. Чи може комітет комсомолу не цікавити, як проводять свій вільний час і як живуть сто вісімдесят юнаків і дівчат, для яких домом стає гуртожиток?

Ю. ДМИТРЕНКО, спецкор «Молодого комунара», м. Кіровоград.

Редакції відповідає

заступник голови виконкому Ленінської районної Ради депутатів трудящих м. Кіровограда **В. І. ВОЛОНЕЦЬ.**

Матеріали, опубліковані в обласній молодіжній газеті під рубрикою «А як відпочиваєте ви?», — «Будні вихідного — небудні» за 17 червня, «Принади темного парку і яблука... на етикетці», «Потрібні заходи по виконанню заходів» за 3 липня цього року, — обговорено в Ленінському районному на нараді керівників культосвітніх закладів і парку культури й відпочинку імені В. І. Леніна. Факти, викладені в газеті, визнано правильними.

Нині підготовлено документацію на реконструкцію парку імені В. І. Леніна, вживається заходів для того, щоб на 1977 рік анести до плану обласного рембудтресту виконання цих робіт.

Щоб оновити атракціони, директора парку імені В. І. Леніна І. Ф. Барішнін відправив до Москви на виставку зарубіжних атракціонів. Розв'язується питання про купівлю костюмів і сучасніших музичних інструментів для естрадного оркестру парку.

Директорам палаців культури імені Жовтця, імені Компаніїча та Будинку вчителя суворо вказано на необхідність у плануванні роботи по організації відпочинку трудящих у вихідні дні. Їх попередили, що коли такий стан справ не зміниться, то до них буде вжито суворіших заходів впливу.

Здається, то не селище розкинулось на околиці Кіровограда, а чарівний зелений острів. Акуратні будиночки виринають із-за густої стіни буйнолистяних дерев. Від ставка, що неподалік заводу фільтруючого кізельгору, віє приємною прохолодою. Сонячного дня так і манить до себе його ласкава голубина. А біля прохідної — квіти, квіти...

У республіканському молодіжному конкурсі «За ленінське ставлення до природи» комсомольська організація підприємства посіла друге місце, а в області стала переможницею.

ПАТРУЛЬ СХВАЛЮЄ ЛАСКУ

С. Т. ПАРФЬОНОВА, секретар партійної організації:

— Зелений садок — це тільки частка того, що ми зробили для очищення навколишнього середовища. Мешканці селища пригадують часи, коли білий пил, виносений вітром за територію заводу, осідав на землю, просочувався у відчинені квартирки.

Тепер — все по-іншому. Тому, що замість колишніх фільтрів надійно працюють універсальні циклони. Другий етап очистки — робота водних скрублерів. Після цього в дію вступають фільтри, потім вода разом з шлом подається у відстійники (кізельгур тут осідає), проходить через дренажний фільтр і випускається в ставок. Риба в штучній водоймі почуває себе чудово.

Чимала заслуга молодих новаторів у впровадженні нової очисної системи. Над створенням нового, ефективного відстійника на

совість попрацював Анатолій Решетников. А Володимир Манько, Анатолій Лісовенко, Михайло Акусок? Здавалось, цікавої роботи для них тоді не існувало.

Щоб добре працювала складна система, ми створили два комсомольських пости.

Олексій КОЗИРЕВ, секретар комсомольської організації заводу:

— У соціалістичних зобов'язаннях заводчан є пункт: «Брати участь у суботниках по благоустрою селища». Не виконати його — значить не виконати свого обов'язку перед колективом, товаришами.

Наша комсомольська організація нечисленна — всього п'ятнадцять чоловік. Та все ж ми влаштуємо й свої, комсомольські, суботники.

Мені здається, такі суботники ще й згуртовують людей. Бо міста у них одна — зробити своє селище красивішим, як належить

справжнім господарям.

Роботи вистачає всім. Потрібно стежити за ставком, куди приїждять відпочивати з міста. І так буває прикро, коли деякі «відпочиваючі» залишають після себе купи сміття, розбиті пляшки, консервні банки. То ще добре, як на березі, а то й у ставок можуть кинути. Трапляється, дерева ламають. Громадський пост бореться з цим варварством.

Надія ТЕРЕНЧУК, слюсар контрольно-вимірювальних приладів:

— Правда, наше селище видається маленьким зеленим оазисом? Не уявляю собі, як би ми жили без цих дерев, квітів, цієї трави. Без суботників... А вони весело проходять. Змагаємось, співаємо улюблених пісень, випускаємо «біскавіти».

Незабаром відбудеться суботник по впорядкуванню заводського стадіону. Проведемо його дружно, несемо — як завжди!

Якщо ви спитаєте на заводі «Червоного зірка»: «Хто така Надія Чорна?», то не дістанете однорідної відповіді. В ковальсько-пресовому цеху скажуть: «Діловод, хороший спеціаліст». В комітеті комсомолу: «Активістка першості». В хорівій академічній капелі Палацу культури імені Жовтця: «Здібна співачка». А віддана у Ліді «відкрита» ще одну рису — любов до дітей. Принаймні, у піонерському таборі імені Гагаріна, що в селі Тривівка Знаменського району, вона жовта — одна з улюблених червоногрудих дівчор.

На фото: **ЛІДІЯ ЧОРНА.**

Фото **Л. РІЗНИЧЕНКА.**

● ГЕРОЇВ НАШИХ ІМЕНА

ЙШОВ СОЛДАТ
НА ВИСОТУ

Від Дніпра до Дунаю пройшов наш земляк Григорій Корольов дорогами Великої Вітчизняної війни. В матеріалі, що пропонується увазі читачів газети, мова йде лише про два бойових епізоди з фронтової біографії гвардійця.

1.

Оточивши гітлерівців у Корсунь-Шевченківському котлі, радянські воїни все тісніше змивали кільце. Загнані в пастку, фашисти робили відчайдушні спроби вирватися з оточення. Вони суцільною лавою посунули на бойові порядки воїнів 69-ї гвардійської Сталінградської стрілецької дивізії.

Командир відділення роти автоматників 208-го гвардійського стрілецько-

го полку сержант Корольов дістав завдання командира роти зайняти оборону за невеликою річкою поблизу лісу. Наказ був коротким:

— Удержати рубіж за всяку ціну. Ворога не пропустити.

Замаскувавшись, гвардійці залягли, нічим не виявляючи себе. А гітлерівці все ближче й ближче.

— Вогонь! — скомандував Корольов.

Дружно заговорили автомати гвардійців, в упор розстрілюючи фашистів, які намагалися зім'яти наших бійців. Вогонь сталінградців був настільки щільним, що окупантам не вдалося прорватися.

Наказ командування сержант виконав, і на його грудях засяяв орден Слави третього ступеня.

2.

Покінчивши з фашистами в Корсунь-Шевченківській битві, воїни 4-ї ударної армії, в складі якої воювала 69-а гвардійська Сталінградська стрілецька дивізія, пішли на Ясси і Кишинів.

На шляху гвардійців стала висота 180 із дзотами, траншеями, ходами сполучення, де засіли гітлерівці, поливаючи наших бійців свинцевим вогнем. Командир полку гвардії підполковник В. Каралетян наказав будь-що взяти висоту. При підтримці артилерії кинулись піхотинці на штурм. Та не встигли вони подолати й половини шляху, як противник притиснув їх до землі кинджальним вогнем. На допомогу штурмуючим командування підкинуло підкріплення, в числі якого було й відділення гвардії сержанта Корольова.

Гвардієць оцінив обстановку на місці і вирішив піти на хитрість. Він наказав бійцям відкрити вогонь по амбразурі дзоту, а сам поповз до вогневої точки. Коли до неї залишилися лічені кроки, метнув в'язку гранат. Кулемет замовк.

Автоматники сержанта Корольова кинулись уперед, вступивши в бій з переважними силами ворога. На кожного гвардійця припадало кілька озброєних фашистів. Та герої Сталінграда навчилися воювати не числом, а вмінням. У короткому запеклому бою вони знищили великий підрозділ ворога. За цю операцію Корольов одержав орден Слави другого ступеня.

Далі шлях сержанта проліг на Румунію, Угорщину, Австрію. Йому довелося битися з ворогом на озері Балатон, брати Будапешт, Відень. Гвардієць закінчив війну неподалий столиці Австрії. Удостоївся нових нагород — медалей «За взяття Будапешта» і «За взяття Відня».

З перемогою повернувся гвардієць у рідний край. Нині Григорій Юхимович Корольов працює майстром на заводі будівельних конструкцій виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія».

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ, учитель Світловодської середньої школи робітничої молоді № 2.

...А ЯК НАВЧИТИ МАЛЮКІВ ПРАВИЛАМ ВУЛИЧНОГО РУХУ? В ДІТЯЧОМУ САДКУ № 3 м. ДОЛІНСЬКОЇ ДЛЯ ЦЬОГО ВИКОРИСТАЛІ ІГРАВКИ.

Фото Л. РІЗНИЧЕНКА.

Поклавши на стіл директора обласного відділення «Енергобуду» об'єднання «Дніпроенерго» В. К. Козиркова направлення навчального закладу на роботу, Володимир Тахтай з ходу недовольно снітан:

— Відкриття дає відразу чи зайти пізніше?

Ця зухвалість, однак, не приголомшила Віктора Костянтинівича. Усміхнувшись, він чемно зауважив, що готовий до ділової розмови, і запропонував випускникові Львівського політехнічного інституту посаду інженера-інспектора в апараті відділення. Тут же дав розпорядження відділові кадрів надати місце Тахтай в гуртожитку і сказав, що він два дні може знайомитися з колективом, умовами роботи, обласним центром.

Нового фахівця керівник групи та інші працівники зустріли винятково тепло, по-товариському, неодмінно називаючи його колегою. Обсяг роботи у відділенні неабиякий, а електриків з вищою спеціальною освітою ще не досить, тож не дивно, що з появою Володимира Володимировича зв'язували чимало добрих надій.

Та не так склалося, як гадалося. Вже на третій день новий фахівець навідріз відмовився від поїздки в село, хоча в прямий службовий обов'язок інженера-інспектора поїздки в село входять.

— Я — електрик! — пояснював він своєму безпосередньому керівникові В. Черевку. — Розумієте, дипломований електрик...

Терпляче, по-батьківському Тахтай говорили, щоб часом не образити: відраження дуже важливе, тож без нього, Володимира, в тому селі не обійтись. А вже йому довірили здійснити там державний контроль використання електроенергії. Умовили. Поїхав.

Через якийсь тиждень — пожеба грубе порушення дисципліни. Тахтай вранці посипають у терміновій справі до Аджамки Кіровоградського району, а під кінець дня товариші по роботі бачать Тахтай в Кіровограді і питають:

— Удалося так швидко справитися з дорученням?

У відповідь чуять:

— Не був я в Аджамці; бо квитка на автобус не дістав...

Ці перші невиконання службових обов'язків нікого у відділенні не насторожили. Правда, пішов поголос, що новий інженер повільно

звільняється від звичок зарозумілого хлопчика. Дехто поблажливо казав: молоде-зелене...

Коли ж через два місяці у нього прийняли екзамени з правил технічної експлуатації електромережі і техніки безпеки, у господарських керівників відділення склалася думка, що відійшов від Володимира можна чекати палесної трудової віддачі. І... понали пальцем у небо.

Адже невдовзі після цих екзамнів, через якихось три місяці, Тахтай подав заяву, в якій просив увільнити його від обов'язків інженера-інспектора за власним бажанням. Звісно, три місяці — не

О. К. Мегеза, я подумав, що він, певно, помилився. Бо ж у ролі позачака мав виступати «Енергобуд», якому слід було стягнути кругленьку суму підйомних з увільненого електрика. Мій сумнів розвіяв Олександр Кузьмич. Саме Тахтай просить суд стягнути на його користь плату за кілька місяців вимушеного прогулу, бо йому, бачте, не вистало додому трудової книжки.

В ухвалі суду зазначається, що оскільки позивач працевлаштувався до розв'язання питання про звільнення з роботи в «Енергобуді», його вимоги незаконні — вимушеного прогулу не було.

Треба дещо пояснити. Керівники відділення на цілком законній підставі чинили опір звільненню фахівця. Вони сподівалися на те, що спільно з громадськими організаціями, всім трудовим колективом зуміють поставити новачка на правильний шлях. Та наподогає вистачило ненадовго. У відсутності В. К. Козиркова Тахтай все ж одержав наказ про звільнення з роботи за власним бажанням.

Ще не висохло чорнило на папірці з наказом, як він кинувся в нову атаку, заздалегідь підраховуючи, скільки грошей задарма переплатить з державної кишені в його власну. Ясна річ, суд відмовив у позові Тахтай.

Але не можна не зробити серйозного докору судові, який не прийняв окремої ухвали, адресованої керівництву «Дніпроенерго» та його відділенню в Кіровограді. Адже порушення закону мало місце, і що обставину не слід було обходити мовчанкою.

Що ж до послання господарників, керівників громадських організацій відділення, і в їхньому числі комсомольської, на те, що не допустити б утечі фахівця, якби були обізнані з цивільно-правовими відносинами, то це не дає підстав порушувати закон. Незнання, як мовиться, — не аргумент.

Виявляючи виняткове дбання про створення найліпших умов роботи випускникові, на підприємстві подпочас не зуміли взяти від нього повної трудової віддачі. От і стала втеча, яка мало чим відрізняється від дезертирства.

Н. ДОБРІН.

О НА ТЕМИ МОРАЛІ

ПРОДАЄТЬСЯ...
ДИПЛОМ

три роки, котрі фахівець повинен відпрацювати за місцем призначення, і, природно, просьбу відхилили. В новій заяві на ім'я В. К. Козиркова Тахтай уже порадив, як обійти закон, щоб дати йому відкриття.

На цей раз, після відмови звільнити його, він самовільно залишив роботу і виїхав з Кіровограда. Адміністрація сповістила про це пригоду керівництво виробничого енергетичного об'єднання «Дніпроенерго» (м. Запоріжжя), вважаючи, що для повернення втікача на роботу буде вжито належних заходів.

Тут потрібно наголосити, що відомо постановою Ради Міністрів СРСР усталено відповідні строки роботи випускників інститутів, технікумів, училищ за місцем призначення. І це природно. Держава витрачає значні кошти на підготовку кожного фахівця і вправі на нього розраховувати. Саме тому при розподілі на роботу випускників навчальних закладів державні комісії беруть до уваги всі обставини перед тим, як видати призначення.

Нагадаємо, що очікуваного повернення інженера не відбулося. І у відділенні вже мало хто згадував про безсоромний вчинок людини з дипломом. Але несподівано Тахтай примусив про себе заговорити. І ось чому. До народного суду Жєніського району м. Кіровограда надійшов його позов до обласного відділення «Енергобуду».

Коли про цей позов мені розповів заступник голови обласного суду

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту—2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ. г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

СПОРТ

СВІТЛОВОДЦІ—
ЧЕМПІОНИ

У Ялті відбулися фінальні змагання юнацької першості з футболу на приз республіканської газети «Комсомольское знамя». В іграх брали участь чотири команди — переможниці зональних поєдинків. Серед них — колективи, що представляють групи підготовки при командах майстрів вищої і першої ліги, — «Шахтар» (Донецьк), «Зоря» (Ворошиловград), «Металург» (Запоріжжя) — і дебютант цих змагань — «Авангард» з м. Світловодська.

До початку ігор світловодським хлопцям пророкували четверте місце, бо їм довелося вести боротьбу з іменитими суперниками. Але новачки не розгубилися. Перший матч вони провели з минулорічним чемпіоном — «Шахтарем» — і добились перемоги з рахунком 2:0. Зустрічі з ворошиловградцями і запоріжцями закінчилися внічию (0:0).

Набравши чотири очка з шести можливих, світловодці завоювали звання чемпіонів і стали першими володарями призу газети «Комсомольское знамя». Друге місце дісталось «Зорі», а третє — «Металургу».

Юнаки з міста енергетиків здобули право захищати спортивну честь «Авангарду» в міжвідомчій першості України, яка відбудеться в їхньому місті в другій половині серпня.

В. ШАБАЛІН.

ШАХИ
НА УКРАЇНІ

До 1917 року шахові життя в «малоросійських губерніях» дещо жервело, концентруючись лише у великих містах. 1881 року з ініціативи М. Шахматова на Україні було створено першу шахову організацію — Харківське товариство любителів шахової гри. Товариство було нечисленним (близько 80 членів), та все ж йому пощастило організувати приїзд у Харків М. Чигоріна, матчі за лікуванням з шахістами Москви і Петербурга. 1900 року виникає Київське шахове товариство. 1903 року воно провело III Всеросійський шаховий турнір, у якому взяли участь найкращі шахісти того часу — Чигорін, Дуз-Хотимирський, Ізбишський.

Трохи пізніше по'явилось шахове життя в Одесі. 1910 року одесити влаштували Північноросійський шаховий турнір. Він зібрав найкращих шахістів Києва, Одеси, Харкова, Ростова-на-Дону.

Після Великої Жовтневої соціалістичної революції шахове життя на Україні розвивається швидкими темпами. 1924 року в Києві відбувся I з'їзд шахістів України, після цього шахова організація республіки швидко роз-

стає. Шахові секції починають виникати в колективах фізкультури. І вже 1928 року кількість членів організації цих шахістів сягає 20 тисяч чоловік.

Значною подією для шахістів України було відкриття республіканського шахового клубу з ініціативи Української ради. Появилися такі клуби і в Харкові, Одесі, Дніпропетровську. У великих містах республіки при будівництві міст було створено шахові гуртки. Велику організаційську роль відіграла газета «Шахіст», що виходила в Києві (1936—1939 рр.).

Тепер у республіці немає такого міста, де б не було шахового клубу чи принаймні для шахової гри. Серед представників України — шість гросмейстерів, близько ста майстрів. На VI Спартакіаду народів СРСР наші земляки здобули почесне друге місце, пропустивши вперед лише команду Російської Федерації. З успіхом вступають шахісти республіки на міжнародній і всесоюзній арені. Олександр Білявський і Володимир Савон удостоїлись почесного титулу чемпіона Радянського Союзу.

Г. ДУБІВКА.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.